

Uvijek u pravi čas

Možda se o pilotima koji upravljaju hidroavionima malo piše, pa njihovi česti podvizi u spasavanju ljudskih života širem krugu ostaju gotovo nepoznati. Rijetko u kojim novinama izide reportaža o ljudima čiji je život usko vezan za plave visine i plavo more — odjednom. Možda su i oni sami »krivi« za to jer su uvijek skromni toliko, da je teško izmamiti im koju riječ. A, zadaci njihovi nijesu ni u koliko lakši od onih koje izvršavaju piloti borbene avijacije. Često, još su odgovorniji . . . Evo jednog primjera.

NOVI ZADATAK

Dežurni oficir više komande sjedio je u svojoj prostoriji. Pratio je, pored ostalog, kretanje brodova i letove aviona.

U neko doba zazvonio je telefon.

— Ovdje Ante Šeparović, družo . . . čujete li me? — odzvanjao je uzbuđeni glas u slušalici. — Govorim iz Velaluke, direktor sam auto-prevoznog poduzeća . . . Naš radnik . . . udar struje . . . povreda lubanje . . .

Glas se čas gubio, pa opet stizao u mikro-telefonsku kombinaciju. Ipak, dežurni je shvatio ono najvažnije. Čovjek iz Velaluke, tražio je pomoć, kakvo brzo prevozno sredstvo.

— Isti je na smrti. Molimo hidroavion.

Ostalo je sve bilo jasno. Treba hitno uputiti letilicu. Komanda je brzo odobrila polijetanje.

POMOĆ STIŽE

Piloti su pogledali časovnike. Približavalo se vrijeme kada su mogli da napuste kapiju hidro-baze i upute se svojim kućama.

— Pripremite se vas dvojica! — rekao je komandir spustivši slušalicu i uperivši pogled u kapetana I klase Antu Pleslića i starijeg vodnika Iliju Škorića.

— Gdje treba da sletimo . . . kakav je slučaj? — pitali su na brzinu, jer im ovo nije bio prvi put da nenadano odlaze na sličan zadatak.

Komandir im je ukratko dao potrebna objašnjenja, pa se oni vratili prema avionima. Ubrzo zabrujaše jaki motori i hidroavion zapara mirnu morskou površinu.

Kad su se već odlijepili od mora i ispravili aparat, uspostavili su vezu sa komandnim tornjem i dežurnom službom.

Onda se opet čuo glas iz slušalice. Direktor Šeparović se u međuvremenu ponovo interesirao da li postoji mogućnost da se hidroavion što brže dobije.

— Za svega nekoliko minuta sletit će u luku — uvjeravao ga je dežurni operativni.

— Je li to zaista moguće? — iznenađeno i radosno je uskliknuo. — U ime svih, u ime kolektiva i obitelji nesrećenog, zahvaljujemo Armiji na pomoći.

RANJENIK JE SPAŠEN

Kad se hidroavion pojavio iza uzvišice, prisutni Velučani su sa obale počeli mahati rukama. Porodica nesrećenog, rodbina i drugovi, sa olakšanjem su pružili pogled u srebrnu čeličnu pticu.

Piloti su vještim manevrom sletili svojim vazдушnim brodom uz obalu, pa je ranjenik ubrzo ukrcan nosilima u avion. Bio je bez svijesti. Nije se imalo više što čekati. Odmah su poletjeli.

— Pripremite bolnička kola! — javljao je sada radio-telegrafist aviona. — Ranjenik je u vrlo teškom stanju. Sav je u krvi. Ne zna za sebe . . .

— Budite i dalje na prijemu!

Izmijenjeno je još nekoliko riječi sa dežurnim više komande i avio-bazom i kroz nekoliko trenutaka sve je bilo spremno za sletanje.

Ubrzo poslije toga, ulicama grada se samo čulo zavijanje sirene sanitetskog automobila koji je ranjenika vozio prema bolnici.

Dva pilota su završila jedan letački dan i ko zna koji po redu život spasili.